

Iustin Moraru

La poarta pietrelor

Editura Dacia
Cluj 1972

MAMEI

TREIER COSMIC

Un popor bătrân se ridică din neguri
Aici adunat peste largi văi de fum
Toți cu pieptul spre soare răsare
Și capul înalt de semințe nebun.

Ocheane virgine privirii deschid
Prin zarea lăptoasă ivită-n semințe
Spre zilele-n germen cu sori-embriion
Când neales încă seninul presimte
Fierbând limpezirea-ntr-un intim cotlon.

Apele albe, coclitele drojdii
Din sâmburii calpi se retrag în canale,
Curăță lumea armata de ciocli
Cântând prăbușirilor triste-osanale.

Prin lehuzele văi de prea strâmt suferind
Sângeră-n boabe pereții prin somn
Și se clatină plânse icoanele verzi
Când zii-ncolțirii adorm.

Bat clopote sparte-ntr-o dungă
Bat clopote largi în declin
Într-un turn germinal când mai crește
Din piatra mai nouă puțin

Un popor bătrân se ridică din neguri,
Aici adunat peste largi văi de fum
Toți cu pieptul spre soare răsare
Și capul înalt de semințe nebun.

(Un treier cosmic alege mereu.)

LINIȘTEA PIETRELOR

Din două direcții venim și aici
Ni se-mpreună curgerea-n sus,
Fluviul își piaptână spumele-n cetini
Surpând efervescentele plus.

Albia-n piatră sedimentară
Își crește tulpina șerpuitoare,
Surpă tu liniștea pietrelor și
Reînvie în juru-ne fundul de mare.

Brazii-și vor crește trupuri de pești
Pe scheletul stufos ridicat în picioare
Și vor dansa în stoluri cerești
Vechi generații trezite în mare.

Un fum va străbate albastru prin ape
Din pietre iscat la-nceput
Și crăpăturile prinde-vor pleoape
Spre zarea deschisă de străbătut.

Zei teribili stăpâni vor apare
În herghelii din unghere umbroși,
Vie lumina dinții o să urla
Redeșteptată în vechii coloși.

Orice stagnare va trece fluidă
Ca într-o albie, prinsă-n temei
Iar fluviul nostru, tânărul șarpe
Va urca-n soare, dacă tu vrei

UNICUL VÂNT

Mai trece-o zi cu aripi depărtate
Și foșnetul din crengile închise o presimte.
E parcă iarnă, parcă somn, sau seară,
Că nimeni nu-nflorește spre-n afară,
Și nici singurătatea n-o dezmente

Și albe păsări trec și între ele-i noapte.
Unicul vânt, al lor, abia dacă-l mai crezi
Și așteptarea calmă printre flăcări
În mine îți deschide ochii verzi

LOCUL MEU

Încerc să zbor săltându-mă-n genunchi
Dar gestul răzvrătit tot scurt rămâne
Și orizontul sub curbatu-i unghi
Privindu-mă a prins să se încline.

E soarele un răcnet destăinuit și mut
Arătătorul deget tăiat și plin de sânge,
De sete întind gura reflex spre el să sug
Licoarea scumpă care degeaba se prelinge.

Dar nu ajung și văd că locul meu
Prea strâmt e să cuprindă așa o sărbătoare
Întinsa mână ciungă din cer nu pot s-o strâng
Strivit de gestul ei de binecuvântare.

MASCA OGLINZII

Și apa ta-i doar luciul ochiului ce-ai fost
Și-a-nmărmurit într-o răceală tâmpă
Gol de imagini, gol și rece, orb
De întunericul din tâmplă.

Și dacă-ajung să trec prin fața ta
Vorbești din spate-n șoapte tănuite
Și când mă-ntorc mai râzi de umbra mea
Cu ochii mei din falsele-ți orbite.

Fățarnică te schimbi după senzații,
O adiere-n somn te tulbură puțin,
Îți tragi din teacă umbrele de seară
Și oglindești secrete unghere de destin.

Dar nu reții nimic din ce ți se oferă,
Nici ridurile doamnei nu te hrănesc, nu vrei,
Papucii ei încălecați la ușă
Și nici singurătatea să i-o iei.

Când umbrele-și duc blana bogată sub perdele
Și te-mpresoară dezarmată-n ring
Nu-i nimeni să le vadă cum s-adună,
Cum se zbârlesc la tine, cum te ling.

Tărâmul tău pierdut e încuiat se pare
De-un Dumnezeu uituc sau dispărut
Și vidul tău adu-mecă o zare
În care nu ai încăput.

Nicicând nu ne trădezi, nu spui la nimeni,
Caricatura noastră, sau râsul, sau vreun gând,
Complice fluturi pentru fiecare,
Steagul lui searbăd, larg, sau sângerând.

Și porți această mască perfidă, schimbătoare,
Atât de observată de parcă nu ești,
Nimicul tău, sau ce mai ești, de ești
Aș vrea să-l văd de-ai ști să riști

Să trec după-acest chip mimat,
În golul tău, în ce-ai pierdut
Să stăm de vorbă-n visul tău
De parcă s-ar fi petrecut.

CONFESIUNILE UNUI COPAC

Vroiam să mă mut de aici
Să mai cresc,
Nu știam pentru cine mă lupt
Și-nverzesc,
Nu știam pentru care pământ
Mi se-adună inelele-n gând.
Când venea vreo furtună
Mă retrăgeam în răbdare.
Neterminatele frunze
Le-nghesuiam sub zăvoare
Și când mă prindea mai deschis,
Vântul intra prietenește prin ramuri
Și devasta până-n trunchi
Un secret paradis.
Tu ai venit mai târziu
Când scorbura mea
Începea
Să reducă din viu,
Și-ai crescut în secret
Iedera mea interioară
Cotropindu-mă lin
Cu cea mai teribilă vară.

PORTRET POSIBIL

Venind pân-aici ne-am lăsat
Jumătatea trecută în pietre
Și ele păstrează intactă
Viața trăită așa
Cum se-ntâmplase să fie
Străvezie, adâncă, sau grea.

Drumul acesta greoi de nămol
Rămâne-napoi pietruit,
Câte-o durere trezește izvoare
La marginea drumului neîmplinit

Singur dorul rămâne mereu
Nefixat, vagabond, teleleu,
Vânturând nisipul din noi
Rămas înapoi.

La margini ajunși prăbușirile
Noastre ajung să deschidă fântâni
Prin care se vede până spre capătul
Viitoarelor mari generații de mâini.

ÎN TAINĂ

Limbi de pământ își strigă chemarea
(Câte sirene nu sunt într-un pas?)
Muzica lor prea stufoasă ascunde
Ispita în care voi face popas.

Și până la urmă s-alege-un pământ
În care-ancorez în tăcere,
Nici marea, nici vântul, nici țărmul
Nu simte această durere

Îmi știu liliicii de taină ai bolții
Și stelele sterpe de bronz sau carton,
Flămânzii păianjeni, la pândă din colțuri
Și sfinții pe care mi-i rod monoton.

Și ochii vremelnici ai mei vor strâmta
Lumea c-o zare topindu-se-n undă,
Și lumea în stoluri de zări s-o lărgi
Din urmele mele crescând mai rotundă.

CUMPĂTAȚI CU LUMINA

Ce triste sunt pietrele în carapace
Și invidioase pe cei fără margini,
Închise-n orgoliu, vii sâmburi de carne
De semănat prin lume paragini.

La drum când ieșim pietre oarbe s-arată.
Ochii și-au scosperate cândva
Neputând să trăiască deodată
Tot ce se poate trăi și vedea.

Noi le-nțelegem, călcăm peste ele
Cumpătați cu lumina din teamă de ea,
De-alunecarea greșită în flăcări
Când mistuirea nu se cerea.

Zile curate se sting animate,
De așteptare ni-s nervii uscați,
Viața cu daruri de leac ne-asediază
Dar precum pietrele, neîmpăcați

PE SUB FRUNZARE

Bătrânilor le cade o lespede pe gură
Și râd pe sub pământ în hohotul de ape —
În primăvară tot pământu-i plin
De pleoape albe, pleoape, pleoape, pleoape

Și ochi se rătăcesc pe sub frunzare-n ceas,
Uitați și răsăriți, pe neștiute, blând,
Parcă s-ar bucura privindu-ne din umbră
De noi, începătorii, molcomul vechi pământ.

REGINA PUSTIULUI

Uneori îți văd numai ochii
Ca o zare deschisă-n pământ
Alteori îți știu numai părul
Ca o ploaie abundentă cu vânt
Și trupul mereu ca un arbore alb
Care-a uitat să-nfrunzească
Închis în eroarea frumoasă de sfânt.

Obosit de pe drumuri revin să m-alin
La umbra uscată și pură a ta
Din amintiri să m-adăp cu pelin,
Otrava pe care doar tu mi-o poți da.

Un viscol de frunze suportți ferecat.
În puritate, sublimă ruină,
Pustiul abținerii macină lumea
Ca o religie stearpă ce-ncearcă să vină

Dar știu va apare oricum cineva
Care-nțelege că nu vom fi miri
Și pentru că știe mai bine să ardă
Tu vei fi regină doar în amintiri

VÂNT MINERAL

Credeam că ești spirit, nălucă ieșită
Din zodia nedefinitului sau
O pură-nvălmășire de nuanțe
Care până acum nu se mai întâlneau.

Tăcut căutam să rămân și bărbat
Stăpân pe-nflorirea pornită în simțuri
Dar gândul curat mi-e mereu eclipsat
Și dorul de tine se-mprăștie-n carne
Ca un vânt mineral ca un val
Trecând cotropind prin celulele calde.

Și-mi rămâi luminată doar tu
Încât văd cum în tine-și desface aripa
Invizibilul geniu
Trezit să salveze risipa.

PERICOL

La locul tău dacă adormi
Luminile clipesc, se ruginesc și pleacă
Și razele-s întoarse-n ochiul lor
De pielea lumilor, opacă.

De stai un timp cu ochiu-nchis
Se irosește-ntregul soare
Și se zbîrcește steaua-n vârful
Catargului pornit pe mare.

O mână dac-o uiți în valuri
Din unghii zboară stol de scoici
Și din desişul străvezimii
Nu mai e chip să te întorci

SENZAȚIA STARTULUI

Intrat-am în vârsta fierbinte de start,
Din moment în moment o să spargă
Detunătura pistolului capul abia înlemnit
Din moment în moment va apare direcția
De revărsare a pașilor mei peste drumul urnit.

Aud cum s-adună vechi frunzele-n arbori,
Până-n vârf clevetesc între ele pe vânt,
Nu se știe de unde se pleacă și unde
Mă voi odihni victorios sau înfrînt.

Timpul rămas parcă-i sânge, se scurge
Prins de val nu mai pot să amîn
Încercarea de-a fi numai viu sau doar mort
Clipa elastică intră în port.

Trebuie rază s-ajung — mă aud —
Limpede-aleasă, care rămâne,
Chiar dac-ar fi să-mi tocească prea crud
Osul picioarelor pașii din mine.

MAI LIMPEZI

Nu intrați în albia mea,
Ieșiți afară cețuri fără matcă,
Voi șerpi nebuni de frig încolăciți în jurul unei umbre
Ieșiți afară din lumina mea.

Nu ne salvează nimeni, nu strigați
Se sparge bolta în țândări peste noi
Și sub molozul vieții risipite
Nu mai strigați că trece timp coclit
Pe jgheabul de lumină
Al zilei ce ne scaldă.

Nu mai strigați voi șerpi mascați în flori
Ce ne sugrumă unduind lascive,
Voi șerpi-iluzii, lăsați-ne în albi
Mai limpezi și mai singuri
Să-i ducem totuși mării
Izvoarele curate.

PRIN UMBRE

Se-ncarcă noaptea verde cu trupul tău, cu fum
Cu limpedea-nserare ce-o rețrăim acum,
Și ne inundă leneș cu un dezmaț de lavă
În dulce cotropire și ardere trindavă.

Și monștrii vin prin umbre, din sânge să s-adape,
E clipa marii treceri peste conture-n ape
Când se dezbracă toate de trupul lor cărunț
Și se întrepătrund.

POPAS

Piatra din vârful de munte respiră
Căldura pieptului nostru înalt
Și o lumină nedeslușită
Ne bate pe umăr și-ntârzie-n preajmă
Să intre în noi, să-și depună
Semințele coapte, semințele
Lumii în care intrăm.

LASĂ-MI DOAR TRECEREA

Spui să mă-nchid în tunelul meu scurt
Orb la priveliști și surd,
Și să rămân în umbra vecină
Drumului scris în lumină.

Să nu îndrăznesc să privesc
Fluviul spre moarte, dumnezeiesc.
Ochii mă dor în orbite închiși
Flămânzi să priceapă, aproape învinși.

Lasă-i să vadă, Doamne și fă-mă
În noapte să curg mai cuminte,
Scoate-mi din creier largul albastru
Și veșnicia din oseminte.

Lasă-mi doar trecerea singură-n carne
Să mă dospească, să mă răstoarne,
Varsă-mi privirea prea multă în ape
Cu vremea să crească și mărilor pleoape

Împrăștie-mi gândul pe lucruri ca bruma
Să fie răcoare în lume de-acuma.
Și sufletul arde-l să nu-l mai respire
Lumea cum vine în risipire.

CEASUL CARNIVOR

Ceasul mă-nfruntă perfid din perete
Pândind carnivor, către inima mea
Și nu-l pot opri, nici trișa, nici strivi,
De fiara ascunsă în el, ce mă vrea.

Viața lui e străină de moartea din noi,
Dar somnul, căderea îl face curios:
Noaptea întregă m-ascultă lipit
De piept cu urechea-i de os.

Cu fața întoarsă la zid, îl aud
Cum râde de mine în zori când constat
Că din nou peste noapte am fost
De hoți sărutat și prădat.

Nu-i știu ora, nici ziua, nici anul
Când va veni să mă-nghită de viu,
Doar graba cu care se-apropie
Si hohotul lui e tot ce mai știu,

ALUNEC

Nu mă vreau, prieteni, cu ușile-nchise
Dar lustru pe ceață oricât aş mai da
Privirea mi-e mată și numai din vise
Știu drumul pe care mă voi hazarda.

Amorf mă petrec printre voi
Surpat în senzații și rătăcit,
Tai la răscruce crengile creșterii
Spre alte tărâmurii de mit.

Stăpân când mă cred peste trup
Alunec cu viața-ntr-o plantă
Pe-o rază străină erup
Spre lumea cealaltă.

Rădăcinile mele se-ntorc către cer,
Greșindu-și pământul sorb din lumină
Beția lor urcă în frunze de platină
Și fructul de lege spre altul se-nclină.

Aud la răspântii, mă cheamă din fum,
Albul schelet al drumului mare
Ca un copac răsturnat, desfrunzit
Atârnat înapoi dinspre soare.

Dar eu trec, de când sunt om trecut
Din plantă în om și iarăși în plantă,
Mă soarbe iar vântul de iarnă-n păduri
De vieți rătăcite spre lumea cealaltă.

ERA NEVOIE DE-O ANĂ

Licheni bărboși migrează cu sporii lor mărunți
Din gol în gol coclindu-ne lumina.
Pe vatra unui singur crâmpei de rai pitic
Răsare Ana asumându-și vina

Și noi, cuprinși de dubii, pe muchea unei morți,
Ne prăbușim în viață răpuși de marea crimă
De-a învia prin moartea unei femei ce-a plîns
Prinsă-n perpetua ruină,

PENTRU ALT EFEMER

Cel mai intim mormânt năpădit mi-e de ierburi,
Grasă țarină de rime c-o palmă mai jos,
Rădăcini împletite de prun
Și noaptea jilavă
La pândă, din moarte.

Cu o palmă mai sus e un aer de fluturi
Clipind colorat pentru clipa de dragoste
Care ne-nalță mereu la-nceput
În alt efemer
Să trăim mai departe.

ÎN ZIUA ALTORA

De iarba grasă prăbușită-n urmă
S-a ridicat c-o palmă valea către cer,
Pământul învelit de putregaiuri
Respiră aburi groși de fier.

Și talpa se scufundă până-n copilărie,
Drumul curat refuză plutirea mai în sus,
Târâș spre zbor mai caut posibila ieșire
Ca șarpele ce vede o gaură-n apus.

Răscrucea e spre vârfuri albastre-n cer de seară
În munții-maxilar printre uriașii colți,
Valea continuă istovitoare
În ziua altora, și-a altora, prin porți.

Așteaptă lupi la poarta lor de piatră,
Lupii de piatră urlând în alt tărâm,
Prin gura lor voi trece spre piatra mea-ngropată
Ca miez al unui sâmbur pe care îl urâm.

LA POARTA PIETRELOR

Avalanșă de oameni, de arbori, de morți
Își lasă lumina să treacă în alții
Și vreau să mă prind de ceva, să observ,
De pe mal, roși de pești, înecații.

Caut un ciot, un munte, un loc
Imun degradării din mine,
Caut o piatră fără prezent
În liniștea ei, să m-ascund, de ce vine.

Stoluri de ciori croncănesc un prohod
Cadavrelor dulci înșirate pe mal,
Caut un mort, să rămân, să observ
Din moarte cum trecem în imaterial

Pădurile se clatină în cuget
Și apele-n cascade au pletele coclite,
Sînt sufocat de frunzele ce-mi cad,
Pentru că sevele le-au fost oprite.

Și pleoapele ca două storuri negre
S-au derulat molatec peste zare,
Și stau la sfat cu frigu-ntr-o celulă
La poarta pietrelor, în așteptare.

Tărîmul lor de sfînx cu sînge distilat
De nestatornicia milenară
Nu mă primește în carne îmbrăcat
Și ochii trebuie să-i las afară.

Magnetică zarea mă smulge din gol,
Stoluri de păsări îmi spulberă frunzele
Morților mele să pot să mai mor.

Și istovit de-așteptare
Fac pluta pe spate
Pe apele lumii
Necercetate.

CÂINELE NOȚII

Câte-ntâmplări n-am urnit, povestit
Prin noaptea stufoasă mergând după lună
Și câinelui alb câte nu i-am vorbit
Când m-adulmeca pregătit să răpună.

În spatele meu îl știam apropiat
Cu colții afară și gata de salt,
Decât să mă-ntorc să îl văd cum s-aruncă
Mai bine privirea pierdută-n înalt.

De aburul noții sunt frunzele ude,
Cămașa în spate-i lipită, de gheață,
Păsări de noapte îmi cântă zălude
Că voi muri dacă mă vede la față.

Cerul se lasă pe-o râna spre ziua,
Focul răsare departe în vatră
Câinele noții în urmă, nesigur,
Mă crede stafie, mă latră

ÎN SFÂRȘIT, DESPĂRȚIREA

Lasă-ți aici jucăriile vechi și păpușa,
Din ochii prea umezi ai mamei, hai, smulge-te
Dar nu te uita înapoi și nu-nchide ușa
În urmă cumva din greșeală la suflete.

Vino mai repede, sângele vrea
Să ni se purifice — acum are voie —
Ai grijă de lumea-ncâlcită a mea,
Eu preiau pe corabie locul lui Noe.

În sfârșit ne desprindem de țărmul tău drag.
Nu uita să avem apă dulce pe mare
Pune ulciorul de fată al inimii sfânt
Cu vin ne-nceput, întărit de-așteptare.

Sărută-ți părinții cu grijă, aștept
Pe tata să nu-l uiți cumva la plecare
Privește-l în ochi și-ncălzește-l la piept
Să-și poată purta bătrânețele drept
Și după această deznădăcinare.

Pe ceilalți încă, dar nu vorbi mult
E o despărțire ce nu le-o poți spune.
Pe mine mai lasă-mă-afară s-ascult
Copilăria-n tăcere în noi cum apune.

MAI CHEAMĂ

Din depărtat Ardeal o rădăcină vie
Mai stoarce mama seve din pământuri
Pentru copilul care va să vie
Din lume-alunecat pe gânduri.

Prin rădăcini de fum în destrămare
Mai urcă tata din mormânt spre noi,
Înalte turnuri de năluci prind clopot
În satul vechi cu dangăte vâlvoi.

Se împletesc ecouri de clopote-n păduri,
În trunchiurile plopilor de-afară
Și ard pe marginile drumului
Cu flăcări vapoase către seară.

Pe când plantat într-o nălucă cresc,
Însingurat, cu dorul nedeprins,
Din depărtări, prin rădăcini tăiate
Mai cheamă clopotele cu gâtlejul stins.

O SĂ NE ȘTIE

O să ne știe toate pe de rost
S-or îmbiba cu noi podelele și pragul
Și trupul mesei va cerși căldura
Palmelor tale să-i învie fagul.

Imaginile noastre se vor depune-n lucruri,
Le-or absorbi pereții, perdeaua, cheia, patul
Și când suntem plecați vor sprijini
Cu brațele din interior palatul.

Vor concura-ntre ele cărțile, vor fi
Trezite pagini vechi la care sângeri,
Amprente pe masă se vor mai hărțui
Cu flăcări proaspete și stingeri.

Aburul de pe geam va supăra oglinda
Păstrând mai caldă răsuflarea noastră,
Copacii-și vor reține freamătul s-audă
Gâlceava-aceasta prin fereastră.

Și când intrăm e liniște, nu-i nimeni.
În neclintire lucrurile vor
Să-nvețe de la noi căldura
Și jocul sentimentelor.

SCUFUNDAREA TURNULUI BABEL

Beția noastră caldă pătrunde în morminte,
Ochi se deschid în noapte dilatați
Și se ridică morții nedumeriți din somnul
Bătrân de care-au fost furați.

Convoiul lor scheletic crește-n deal,
Îi văd venind cu trupul lor sumar
Trezii până la Neanderthal
Din moartea lor de un coșmar.

Ca-ntr-un năvod ajung, se zvârcolesc
Sub acest strat de ierburi clăpăuge
Opriți în pânza transparentă dinspre
Tărâmul nostru care parcă-i suge.

Ne urmăresc și ne aud, ne știu
Ne văd ne-adulmecă ne cheamă
Și cum nu-i auzim recad în vid
Și ochii lor albaștri se destramă.

Își store cu ciudă creierul în pietre
Întunecând sideful scoicilor cu el
Să uite cumva bulbul de lumină
Și iarba din tărâmul paralel.

Dar vuietul revine sporit din văgăuna
Surpată-a pietrelor bolnave
Și iar le umple creierul cu strigăt
De muribunzi și de epave.

Oasele cad ca tulnice de vaiet
Și-ncet își schimbă măduva în urlet,
Răsună labirintul morților de orga
La care noi cântăm prin umblet.

Urechile încearcă s-adune să capteze
Să descifreze forfota, să-i scape
Dar nu mai pot alege înțelesul
Acestui turn de oase a lui Babei

Nu-i nimeni să le spună c-a-noptat
O noapte lungă spre o zi mai mare
Pe care-o limpezesc treptat
În somnul lor plin de coșmare.

SĂRUTUL

Pe buze îmi stăruie fruntea de ceară a tatălui mort.
Gheața ferestrei cu ochiul spre neant,
Teama că frigul ce vine din moarte
Îngheață și aerul cald dintre noi,
Teama ca seara când mă săruți
Să nu ne despartă
Moartea mea zilnică.

STRIGĂT DIN APUS

Inundă valea ierburi încărcate
Cu verdele plesnind de sănătate
Și le pătrunde caldă o cădere,
O toropeală ca o adiere.

Un val de somn prelinș în flori
Le amorțește dorul și culoarea
Iar soarele bolind între tărâmurii
Nu vrea să părăsescă zarea.

E ora-n care urcă printre pietre
Din întuneric șarpele de frig
Încenușând crispată iarba
Din care prins încerc să strig.

Să strig după lumina ce apune
Să-mi împletesc din raze doar o zi,
O cușcă de lumină violentă
Pin care-nchis să nu mai pot ieși.

CĂDERE-N ECOURI

Liniștea venea pe sub ușă târâș
În valuri de frig cu blana subțire
Și-ajunsă pe prag se zbârlea, se răstea
La ea să o scoată din fire.

I se prelinse întâi pe genunchi,
Mângâindu-i picioarele, rochia sinii,
Și aerul camerei se-nvolbură
Și ieși pe fereastră-ntre pomii grădinii

În voal de mătasă o văd cum valsează
La braț cu năluca celui plecat,
Și golul din preajmă, cuib e de spaimă
Din care ies umbrele vii la vânat.

În seara târzie cuvinte de ieri,
Căzute-n ecouri se zbat să învie
Dar nu se încheagă din vechi mângâieri
Decât un bărbat de hârtie.

PRIN MOARTE CĂLCÂND

N-ar mai fi zi
Nici noapte n-ar fi
Ci numai o trecere
Fără petrecere
Dac-aș orbi

Și într-o coajă
De întuneric
Fără ieșire
Trez să mă feric

Călugăr al nopții
Să-nvăț neclintirea
Să mi se deschidă
Spre veșnic privirea.

Să văd ce rămâne
Din mine din tine
Dincolo de umblet
Dincolo de putred

Aerul rar
Să-nvăț să-l respir
De sub al nopții
Larg patrafir

S-ajung animal
Sau duh mineral
În stare să treacă
Din piatră în piatră
Pe dinăuntru
Să vadă trecutul.

Cu pasul ușor
Să înfior
Morții pe rând
Prin moarte călcând

Și-n orice piatră
Dragă uitată
Să ardă o candelă
Întunecată.

SÂMBURII TRĂDEAZĂ

Ca două urne suntem, urne sparte
Clepsidre poate pentru Dumnezeu,
Semințele de viață curg într-una
Până când locul golului sunt eu.

Ne apropiem de mucegaiul vârstei
Trăită de părinți din inerție.
Intrăm în mrejele strălucitoare
Care i-au omorât fără să știe.

În propriul nisip ne scufundăm,
E un oraș furtună de nisip,
Clepsidre goale trec pe trotuare,
Abandonate trupuri fără chip.

Oamenii sterpi dacă presimt că moi
Vor să-și revadă fiecare drum
Și hoinăresc în cerc până s-aștern
Sub dansul nostru fascinant de-acum.

Încearcă la plecare să-și culeagă
Urmele ne-nșirate pe vreo rază
Să nu rămână lumea complicată
După risipa lor dezordonată
Dar sâmburii neștiutori trădează.

ÎNTRE TĂRÂMURI

În lumea care crește împrejur
Neștiutoare-n largi urcări de plante
E-un loc fără foșniri și timp
Aprins pe-altarul lumii celeilalte.

Din taina lui, sub cerul bont, pitic
În umbră își desface ochii tineri
Ca două flori de ceață, revenit
Un vis care-a murit fără rețineri.

Prin gene vânt străin se scurge lin,
Cu umbre calde chipul mi-l răsfată,
Între țărâmurii s-au trezit, revin
Razele vechi din prima dimineață.

Nămolul a crescut, a-ntunecat
Ochiul meu limpede privind în zare,
Înspre lumina interzisă cat
În care răsăreai surâzătoare

De timp nefolosit pe drum e-atâta praf.
Ți se scufundă gleznele cum vii.
Dar prea târziu. Te-aștept cu-n epitaf
În viața mea să nu poți zăbovi.

CONTAMINARE

Brazii mai putrezi la trunchi se clatină singuri,
Acele lor se întorc înăuntru mai reci
Și fără-nțelegere vântul le
Clatină crengile
Ajunse în sânge, în goluri, în creier
Amestecându-le.

Nu mai știu care-mi sunt, până unde,
Brațele, oasele, părul,
Ochii sunt tulburi și stoluri de păsări
Pâlpâie-n zare, adânc, dispărând
Nu mai știu până unde se-ntinde
Trupul meu blând.

CUPRINS

Treier cosmic	7
Liniștea pietrelor	9
Unicul vânt	10
Locul meu	11
Masca oglinzii	12
Confesiunile unui copac	14
Portret posibil	15
În taină	16
Cumpătați cu lumina	17
Pe sub frunzare	18
Regina pustiului	19
Vânt mineral	20
Pericol	21
Senzația startului	22
Mai limpezi	23
Prin umbre	24
Popas	25
Lasă-mi doar trecerea	26
Ceasul carnivor	27
Alunec	28
Era nevoie de-o Ană	30
Pentru alt efemer	31
În ziua altora	32
La poarta pietrelor	33
Câinele nopții	35
În sfârșit, despărțirea	36
Mai cheamă	37
O să ne știe	38
Scufundarea turnului Babel	39
Sărutul	41
Strigăt din apus	42

Cădere-n ecouri	43
Prin moarte călcând	44
Sâmburii trădează	46
Între tărâmurii	47
Contaminare	48

Există debuturi spectaculare sau timide, șocante sau calme, novatoare sau în buna școală a tradiției, atrăgătoare sau rebarbative — dar, oricum ar fi, ele nu garantează nici continuitatea, nici traiectoria, nici caracteristica unei eventuale cariere poetice.

Cartea de față mărturisește talent și spontaneitate, fie că ipostaza e exuberantă, reflexivă sau dureroasă. Autorul e o natură deschisă care se refuză artificialității, nu și travaliului.

Ținuta generală precum și câteva versuri de relief deosebit îndrituiesc o prognoză favorabilă.

Nina Cassian